

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18512/2023
11.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Предраг Божовић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Републичког геодетског завода Београд, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5204/21 од 25.01.2023. године, у седници одржаној 11.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5204/21 од 25.01.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 18686/18 од 06.07.2021. године, првим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено обавезивање тужене да на име накнаде штете тужиоцу исплати износ од 124.417.261,20 динара са законском затезном каматом од 20.10.2019. године до исплате. Другим ставом изреке обавезан је тужилац да туженој накнади парничне трошкове у износу од 274.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5204/21 од 25.01.2023. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 18686/18 од 06.07.2021. године. Другим ставом изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужилац је сходно члану 403. става 3. ЗПП благовремено изјавио ревизију, засновану на свим законом предвиђеним разлозима.

Тужена је доставила одговор на тужиочеву ревизију.

Испитујући правилност побијане пресуде применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 са изменама и допунама), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био власник и законски заступник Предузећа „Перале“ доо, које је оснивач фирме „Перале градња“ доо, у односу на која правна лица је вођен стечајни поступак. До брисања из регистра Агенције за привредне регистре, „Перале градња“ доо се бавила грађевинском делатношћу, те је за потребе изградње стамбено-пословног објекта у ... дана 19.10.2007. године са „Volksbank“ закључила уговор о кредиту у износу од 750.000 евра. На основу предате документације фирми „Перале градња“ доо је издата грађевинска дозвола, да би накнадно била уочена несагласност приложеног извода из земљишних књига и стања важећег катастра непокретности, који је на снагу ступио дана 30.10.2006. године. Привредно друштво „Перале градња“ доо се Републичком геодетском заводу – Служби за катастар непокретности обраћао ради враћања у пређашње стање и усаглашавања података о облику и површини грађевинске парцеле на којој је одобрена градња, али је по покретању стечајног поступка и одустанку стечајног управника од понетог предлога, тај управни поступак обустављен. „Перале градња“ доо је против тужене Републике Србије – Републичког геодетског завода водила парницу за накнаду материјалне штете у износу од 51.243.300,00 динара и нематеријалне штете у износу од 12.000.000,00 динара, који поступак је окончан одбијањем тужбеног захтева, пресудом Привредног суда у Крагујевцу П 22/12 од 05.07.2012. године, потврђеном пресудом Привредног апелационог суда у Крагујевцу Пж 7201/13 од 04.06.2014. године.

Применом чланова 154. и 155. ЗОО, који регулишу правни институт накнаде штете и чланова 170. и 172. ЗОО, који регулишу питање одговорности правног лица за штету коју његов запослени у раду или у вези са радом причини трећим лицима, доведеним у вези са одредбама Закона о предузећима и Закона о привредним друштвима, према којим прописима је имовина привредног друштва одвојена од имовине оснивача, нижестепени судови су закључили да тужилац, као физичко лице које у овом поступку потражује накнаду стварне штете у виду пропале имовине својих фирми и измакле добити у висини њихове неостварене зараде, није активно легитимисан, због чега су тужбени захтев као неоснован одбили.

Према становишту Врховног суда, побијана одлука је заснована на правилној примени материјалног права.

Чланом 44. став 1. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“ број 36/11 са изменама и допунама) прописано је да имовину друштва, у смислу овог закона, чиме ствари и права у власништву друштва, као и друга права друштва.

Чланом 2. истог закона прописано је да је привредно друштво правно лице које обавља делатност у циљу стицања добити, а чланом 8. Закона регулисане су правне форме друштва.

Оба предузећа чији је тужилац био једини власник и законски заступник, сходно члану 9. став 1. тачка 3. Закона, била су основана као друштво са ограниченом одговорношћу и располагала су сопственом имовином у висини оснивачког улога и добити остварене обављањем делатности за коју су регистрована.

Чланом 18. став 2. Закона регулисани су случајеви злоупотребе имовине друштва од стране чланова друштва, што указује на засебан субјективитет привредног друштва и његове имовине у односу на оснивача и овлашћења оснивача и законског заступника у односу на имовину правног лица.

Дакле, како је правни субјективитет оснивача, односно власника привредног друштва, одвојен од субјективитета привредног друштва, тужилац који из стечајних поступака проведених у односу на наведене привредне субјекта није остварио никаква права, у поступку за накнаду штете настале на имовини правног лица не може остварити тражену правну заштиту.

На правилност побијане одлуке не утиче ревизијски навод да за обавезе своје фирме оснивач гарантује својим улогом и уделом у правном лицу, јер је оснивачки улог имовина привредног субјекта, а уделом у приходу оствареном пословањем, као капиталу правног лица, власник, односно оснивач или члан привредног друштва не може располагати противно члану 18. став 2. Закона о привредним друштвима, а евентуално, законом дозвољено располагање оствареном добити привредног друштва управо се и сматра приходом физичког лица, који сходно члану 85. Закона о порезу на доходак грађана („Службени гласник РС“ број 24/01 да изменама и допунама) подлеже опорезивању.

На основу свега изложеног, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке. Захтев тужене за накнаду трошка ревизијског поступка у висини награде за састав одговора на ревизију одбијен је као неоснован применом члана 154. ЗПП, јер се не ради о потребном трошку.

**Председник већа-судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић